

Mimesis

Comform Dex avem urmatoarea definitie

MÍMESIS *s.n.* **1.** Principiu estetic, dezvoltat mai ales în antichitate, de origine platoniciană și aristoteliană, potrivit căruia arta este imitarea realului. **2.** (*Liv.*) Mimare. [Cf. it. *mimesi*, lat. sav. *mimesis*, gr. *mimēsthai* – a imita]

Walter Benjamin in lucrarea sa 'On the mimetic faculty' din 1933 a spus

Natura creeaza similaritati. Trebuie doar sa credem in mimetism. Cea mai mare capacitate de a produce similaritati este omul. Darul sau de a vedea ca reasamblarea nu este nimic altceva decat temeiul unei plictiseli puternice in formarea timpului pentru a deveni si a te comporta ca altcineva. Poate nu este nici o functie mai inalta in care mimeticul facultativ nu joaca un rol decisiv.

Termenul mimesis este vine din grecescul *mimesis*, insemnand a imita. OED (Oxford English dictionary) defineste mimesis ca "un mod de a vorbi, de a imita cuvinte sau actiuni" si "imitarea deliberate a comportamentului unui grup de oameni de altul ca un factor in schimbare sociala" . Mimetismul este definit ca "actiunea, practica, arta mimicitati si a imitarii apropiate...mainiera, gesturile, vorbirea sau modul de actiune al unei personae sau caracteristicile superficiale ale unui lucru. Ambi termeni sunt general folositi pentru a denota imitarea sau reprezentarea naturii, in special in estetica.

In traditia estica a gandurilor estetici, conceptual imitatiei si mimesisul au incercat sa centreze esenta expresiei artistice, caracteristicile de a distinge lucrari de arta de alte fenomene. In cele mai multe cazuri, mimesis este definit ca avand doua intelesuri primare : acela al **imitatiei** (in special imitarea naturii ca obiect, fenomen sau process) si acela al reprezentari **artistice**. **Mimesisul** are termeni complexi fiind un termen teoretic evaziv care curpinde o gama de posibilitati pentru modul auto-suficient si simbolistic genereaza lumea creata de oameni care pot relata un "real" fundamental sau exemplar. Mimesisul este in integritate relatia dintre arta si natura si relatia guvernari lucrari in sine.

Michael Taussing descrie mimeticul ca " *natura a carei cultura este folosita pentru a crea o a doua natura, metoda de a copia, imita, a face modele, a explora diferenta si a deveni cu totul Altul. Minunea mimesisului sta in copierea desenarii caracterului si puterea originalului, pana in punctul prin care reprezentarea isi poate asuma acel caracter si acea putere.*"

Gandurile pre-platonice tind sa puna accentual de reprezentarea aspectelor mimesisului si semnului sau al imitarii, reprezentia in sine si/sau persoana pe care o imita sau o reprezinta. Comportamentul mimetic a fost vazut ca reprezentarea a " ceva animat si concret cu caracteristici care sunt similare cu caracteristicile celui alt fenomen.". Platon credea ca mimesis-ul se manifesta in "particular" care reasambla sau imita formele din care sunt derivate, astfel, lumea mimetica (a reprezentarii si a fenomenologiei) este inferioara in ceea ce priveste imitarea care va fi intotdeauna subordonata originalului. In plus, pentru a imita, reprezenta si exprima, activitatea mimentica produce aparente si iluzii care afecteaza perceptia si comportamentul oamenilor. Platon vedea arta ca o imitare mimetica a unei imitari (arta mimetica a fenomenologiei lumii care mimeaza cu originalul, lumea "reala"); reprezentarea artistica este foarte suspecta si corupta in care scoate de trei ori esenta ei. Mimesisul este pozitionat intre sfera estetici, iluzia produsa de

reprezentarea mimetica in arta, literature, muzica vazuta ca alinare, neautentica, deceptiva si inferioara.

Relatia dintre arta si imitatie a fost intotdeauna un motiv de preocupare primara in examinarea procesului creative, iar in Poetica lui Aristotel, inclinatia "naturala" a omului pentru a imita este descrisa ca "*inerenta omului de la inceputul zilelor, el difera de celelalte animale pentru ca este cel mai imitativ din toate creaturile, si invata lecti timpurii de imitare*". De asemenea avem inascut instinctual de a ne bucura de lucrarile imitarii. ". Mimesisul este cunoscut ca fiind ceva natural pentru om, pentru arta, media si pentru expresiile naturale ale omului. In contradictie cu Platon (acea scepticala si ostila perceptie mimesis-ului si reprezentari ca meditatie unde trebuie sa parcurgem o experienta pentru a obtine "realul".), Aristotel vede mimesis-ul si meditarea ca fundament al expresiei asupra omului in lume- adica a invata despre natura ca, desi prin experienta perceptuala, ne lasa sa ajungem mai aproape de "real". Operele de arta sunt codificate in asa maniera astfel incat oamenii nu cred ca ceea ce vad este "realitatea", insa ei recunosc aspecte din experienta cu lumea, iar acea lucrare de arta cauzeaza reprezentarea ca fiind vazuta valida si acceptabila. Mimesis-ul nu are doar rolul de a re-crea obiectele existente sau elementele naturii, dar de asemenea infrumusetandu-le, imbunatatindu-le si universalizandu-le. Mimesis-ul creaza o lume fictionala a reprezentarii in care nu este nimic sa nu poate imita in relatiile cu realitatea. Aristotel vede mimesis-ul ca ceva pe care natura si omul o au in comun, care nu numai este incorporate in procesul creative, dar de asemenea in constitutia speciei umane.

In arta teatrala mimesisul ocupa un rol destul de important. Aceasta poate avea diverse aspecte de muzica, care incearca sa imite sunetele reale, cu exceptia celor numite programul de muzica cum ar fi Pyotr Ilyich Tchaikovsky's *1812 Overture*, care sugereaza sunetul unei batalii. Intr-o piesa cea mai mare atentie trebuie sa fie data plauzibilitati. Chiar daca scenariul nu este facut sa fie crezut ca si cum chiar ar fi avut loc, plauzibilitatea este esentiala ca sa mentina audienta publicului.

Drama are nevoie de plauzibilitate, dar drama trebuie sa fie convingatoare nu de cel care a scris-o ci de abilitatea actorilor de a face publicul sa "creada" in replicile lor, miscarile, gandurile si chiar sentimentele. Plauzibilitatea este bazata pe conexiunea de impresia facuta de actori si preconceptia publicului. Daca caracterul Hamlet este facut a fi plauzibil, actorul trebuie sa faca publicul sa creada ca Hamlet este present in acel moment este present in sala. Aceasta inseamna ca actorul trebuie sa convinga audienta ca el chiar este Hamlet. Scopul unei performante nu este acela de a convinge spectatori ca acea palpabila fictiune este de fapt adevarata, ca ei "sunt" acolo ci doar de a face o imitatie care poate duce spre perfectiune. Daca publicul este multumt de ceea ce a vazut in spectacolul respectiv, el va avea puterea de convingere de a aduce si alte personae pentru a-l viziona.

Teatrul in sine este un mimesis. El tinde, de fapt spre imitarea unor fapte ale realitati sau chiar fictive. Aceasta "prefacatorie" regizata de imitare induce publicul de cele mai multe ori sa creada cu tarie ca ceea ce vad este adevarat. Toti actori care urca pe o scena de realizare a unui spectacol teatral au cu toti un rol de "mimesis". Incercarea de a imita diverse personaje, diverse situatii, chiar de imitare a naturii se incadreaza in "actul" mimesis.